

[Arne Bjerregaard]

hele lystbådsområdet registreret. Nu må vi selvfølgelig give afkald på denne registrering, fordi man siger, det er for besværligt. Skal vi have en afgift på et område, må vi nødvendigvis registrere området, og det er for os en måde at nå frem til dette på. Så kan hr. Ellemann-Jensen synes, at det er en dårlig måde, at det næsten er en odios måde. Jeg siger, at det er en indirekte måde at nå det på, man i øvrigt vil nå på et område.

Jeg må lige sige, for at ministeren ikke skal sidde og blive alt for nervøs, at jeg vist misforstod hr. Ellemann-Jensens spørgsmål til mig om, hvad vi vil stemme på. Det beklager jeg selvfølgelig. Mit hjerte er fuldt af det ændringsforslag om de 17 år, ministeren vil komme med, så jeg troede, at det var det, hr. Ellemann-Jensen spurgte om. Men han siger til mig, at det skam drejede sig om deres ændringsforslag. Der er jeg nødt til at sige, at der er visse af dem, jeg i grunden synes er bedre end dette her med de 17 år, det anerkender jeg, men jeg har altid sagt: så længe vi er i forlig, så overholder vi selvfølgelig det, et flertal af deltagerne i forliget er blevet enige om, og det gør jeg også her. Jeg mener bare stadig væk personlig, at det er en forkert måde at indskrænke afgiftsprovenuet på.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I modsætning til hr. Flygaard er vi i fremskridtspartiet begejstrede for skatteministerens faste og konstante holdning i forhold til kaffeoverenskomsten fra 1976. Der vedtages jo i øjeblikket rundt omkring i internationale organisationer af mere eller mindre forvirrede brushoveder, som kæmper på forskellige misforstået idealistiske områder, den ene u-landserklæring efter den anden, som får karakter af konventioner, hvad f.eks. kaffekonventionen gør. Skal Danmark nogen sinde sanere sin økonomi, så må vi slå fast, at alt det pjat, man laver i FN og de øvrige internationale organisationer, regner vi ikke for juridisk bindende.

Det, ministeren her – i øvrigt i forlængelse af, hvad den nuværende finansminister gjorde i 1976 vedrørende den tilsvarende bestemmelse i kaffeoverenskomsten fra 1968 – har fastslået, nemlig at det ikke er juridisk bindende og det fejer vi af bordet, uanset at diverse højesteretssagførere kommer i udvalget

og absolut vil have os til at hoppe på de bestemmelser, er en gevaldig støtte for den sanering både af finanslovens § 10 og af andre paragraffer, der er nødvendig. Derfor er det beklageligt, at hr. Flygaard ville rejse tvivl om Danmarks mangel på internationale forpligtelser på det område. Vi kan ikke sanere dette lands økonomi, hvis vi skal regne med alt det pjank, der står i de såkaldte internationale konventioner.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Til hr. Arne Bjerregaard vil jeg gerne sige, at jeg egentlig er meget overrasket over hans svar, for nu forstår jeg, at man i relation til forslaget om afgift af videobånd sådan set godt vil lidt længere ud i uføret, hvis man bare kan få det registreret. Det synes jeg nok er et nyt moment.

Til hr. Glistrup vil jeg gerne sige, at jeg har den principielle holdning, at hvis man skriver under på konventioner – så kan man diskutere, hvilke konventioner man skal skrive under på – så må man have den direkte hensigt at ville overholde disse konventioner, ellers skal man lade være. Det var det, der lå i min grundholdning.

Men i øvrigt er jeg ikke ubekendt med, at der parlamentarisk er – skal vi sige det mildt? – en vis afstand imellem den opfattelse, hvad angår u-landspolitik, som kommer til udtryk hos fremskridtspartiet, og opfattelsen hos retsforbundet, og det er jeg for mit vedkommende meget godt tilfreds med, når jeg mener at kende fremskridtspartiets synspunkter og standpunkter på det pågældende område.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det, hr. Flygaard sagde om traktaterne, var rigtigt tidligere, men når man nu ser, hvad det er for en flom af papir, som strømmer ud fra de forskellige internationale organer i disse år, og hvor der reelt ikke er nogen som helst, der overhovedet har kraft til at holde sig vågen til at læse det igennem, når man ser, hvad der i grunden står i disse lange bestemmelser, som vores folk i de forskellige internationale organisationer føler sig trykket og presset til at underskrive uden at